

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΑΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
ΕΛΟΣ ο Ίβάν σηκώθηκε κ' άρχισε νά κόβη βόλτες, προσπαθώντας νά λογικευτή. "Επειτα από άρκετή σκέψη, άρχισε νά καθροφή τόν έαυτό του, γιατί είχε ύποψαστεί έναν άνθρωπο σαν τόν Ζαχάρ, ο άποιος τού είχε δώσει τόσα δείγματα τής άφοσιώσεώς του.

νύχτα νά σκεφθί ώς τήν ώρα πού θά ξησπόσε τόν μεγάλο δοξάμα με τή δοξάσσα.

"Επρετε νά τά σκεφθί όλα, καθώς και τόν τρόπο με τόν άποιο θά χτυπόσε... Θά τής έδετε τόν δόλημα : ή θά τού άπέδιδε τήν Πίσσα ή θά τή σκοτώνε !

"Η σκέψεις αυτές τόν κρατούσαν τώρα ζήτλιο και ξαφνιαζόταν υάλιστα πώς είχε κατορθώσει ν' άποκομηθή τόσο εύκολα τς προηγούμενες βραδιές.

"Ξαφνα-θά ήταν ή ώρα δύο μετά τά μεσάνυχτα-ή πόρτα τού δωματίου του έτριξε έλαφρά. "Ο Ίβάν γύρισε τόν κεφάλι του και είδε τήν πόρτα ν' άνοίγη σιγά σιγά, όπως και στόν έφιάλη του...

"Αναρωτήθηκε μάλιστα μήπως είχε κοιμηθεί κ' έβλεπε πάλι τόν ίδιο έφιάλη... Μά όχι, όχι!... Αυτή τή φορά ήταν ζήτητός.

"Ότόσο τεντώθηκε στό κρεβάτι του και μούσλεισε τά μάτια του, κάνοντας πώς κοιμάται.

Και τότε είδε νά μπαίνει μέσα ο Ζαχάρ...

"Οχι! "Οχι!... Δεν όνειρευόταν πιά, άν όλα γινότουσαν όπως και στόν έφιάλη του.

"Ο Ζαχάρ άδούριβα πλησίασε στό κρεβάτι του κ' έσκαψε πάνω άπ' τόν παίγκρηπα... Τό χέρι τού ύπνρέτη τού Τσάρου κινήθηκε από πάνω του και τό χέρι αυτό κρατούσε ένα έγχειρίδιο...

Μά τό χέρι εκείνο με τό έγχειρίδιο, άντί νά χτυπήσει τόν Ίβάν, έκανε από πάνω του τό σημείο τού όστιαυ ρ ο υ !

"Ο Ζαχάρ εύλόγησε τόν Ίβάν !

"Επει' άποικακρινήθηκε έφτασε στό ντουλάπι, τό άνοξε και χώθηκε μέσα.

"Ο Ίβάν άνορθώθηκε πίσω του και πετάχτηκε από τό κρεβάτι του. Τόν είδε τότε μέσα από τή φύλλα τού ντουλαπιού πού είχαν μείνει μισάνοιχτα, νά παραμερής μερικά ρούχα, και νά έξαφανίζεται...

"Ο μέγας δούξ ντύθηκε διαστικά τή ρε ένα περιστροφικό, τό γέμισε και μπακ κ' αυτός μέσα στό ντουλάπι. Μά τού κάκου επί μία όλόκληρη ώρα προσπαθόνσε ν' ανακαλύψη με ποιο τρόπο είχε έξαφανιστεί ο Ζαχάρ.

Τέλος, ξαναβήκε άπ' τό ντουλάπι κάλλιδος. "Ηταν όστόσο άποφασισμένος νά μιάη με κόψε θυσία, τί γινόταν πίσω άπ' αυτό τό ντουλάπι. Θά περίμενε τήν επιστροφή τού Ζαχάρ και θά τού ζητούσε εξηγήσεις. Μά ή άνυπομονησία του ήταν τόση, ώστε, ύστερ' από μερικά στιγμές, δεν μπορούσε νά κρατηθή πιά. Ξαναμπήκε λοιπόν στό ντουλάπι και ξαναόχισε τς αναζητήσεις στήν τύχη...

Τό κούφωμα τού ντουλαπιού ήταν ξιλάνο, και μαχουλεύοντας με τό χέρι, προσπαθόνσε ν' ανακαλύψη σ' αυτό κανένα κομμάτι, κανένα μυστικό μηχανισμό...

"Ξαφνα, καθώς άκούστηκε τό χέρι του σε ιβά σανίδα, έννοιωσε τό κούφωμα νά ύποχωρή και είδε ν' άνοίγεται, στό βάθος τού ντουλαπιού ένα πέλασμα μπροστά του.

Δέν είχε παρά νά προχωρήση. Κάτω άπ' τά πόδια του βρισκόταν μία μυστική σκάλα. Τό κούφωμα όμως τού ντουλαπιού είχε ξανακλείσει πίσω του και βρισκόταν μέσα στα σκοτιάδια.

"Η σκάλα ήταν πολύ στενή, ανάμεσα σε δύο τοίχους. "Ο Ίβάν όπόσο κατέβηκε στα τυφλά μερικά σκαλοπάτια κ' άφοργράστηκε.

Μά κανένας θόρυθος δεν έφτανε ως αυτόν και κατέβηκε άνόμοια. "Υπελόγησε πώς είχε κατέβει έτσι τό ύψος τριών πατωμάτων και πώς έπρεπε νά βρισκείται στα ύπνγεια τόν ανακτόρων, και ίσως κάτω άπ' τά ύπνγεια.

Τέλος, έφτασε στό τελευταίο σκαλοπάτι και βγήθηκε σ' ένα είδος ύπνγεια ύπονόμου, στόν όποιο κατόφθηκε νά προχωρήση καμτοιρίζοντας, επειδή δεν τόν χωρούσε όρθιο.

Τότε είδε, άρκετά μακριά, μ' άσθενική λάμψη, και κάποιος θόρυθος, σαν αυτόν πού κάνει ή άξίνα τού σκαρτιά, έφτασε ως τ' αί-

τιά του. Τάχως τότε τό δήμα του, μη λαβαίνοντας πιά κανένα προφύλαξι, δέβασε ότι ο Ζαχάρ δεν θά μπορούσε νά τού ξεφύγη. Βιάζόταν, άνυπομονόνσε νά δη τί δουλειά έκανε εκεί κάτω ο ύπνρέτης τού Τσάρου.

"Ξαφνα, μία φωνή ύπόχωρη άκούστηκε :

— Ποιος είν' εκεί ;

— "Εγώ, ο μέγας δούξ Ίβάν, απάντησε ο παίγκρηπ.

Και τήν ίδια στιγμή βρέθηκε άντιμέτωπος με τόν Ζαχάρ, τού όποιου ή φυσιογνωμία ήταν φοιχτή. Καθώς τό φάτιζε τό φως ένός κλεφτοφάνωρου κρεμασιμένου στόν τοίχο, τό κεφάλι τού καμιαρέτη, καθώς προβάλε μεσ' άπ' τό σκοτιάδι, είχε κάτι τό άταίσιο. "Ατέραντη λύσσα ξωγραφίζόταν στήν έξαφράσι του.

— Τι ήρ'ες νά κάνης εδώ ; μουγκρώσε. Τι ήρθες νά κάνης εδώ ;

— Τί κ' ά ν ε ι ε σ ύ ε δ ώ ; απάντησε ο Ίβάν.

"Ο Ζαχάρ δεν τού απάντησε. "Ηταν λαχανιασμένος. Καθώς φανόνταν, είχε όρμήσει έναντίον τού άγνωστου πού τόλισσε νά παραδίσει τό μυστικό του και νά μπαί μέσα στό ύπνγείο, τού όποιου αυτός ήταν άσμος κύριος, μά είχε συγκαταστή ξαφνακιά. Χωρίς άλλο, ή Μόικρα είχε έμπενοισε τόν Ίβάν νά πη τ' όνομά του κ' έφτασε μονάχα αυτό, σαν μία μαγκή λέξι, γιά ν' ανακατίση τόν έξαίλο Ζαχάρ.

Τώρα ή λύσσα, ή όποία τόν είχε κυριεύσει, γιατί τόν διέκοπταν στή μυστηρεδόη έξρασία του, έπεφτε σιγά σιγά. Είχε πετάξει τό φτυάρι και τήν άξίνα του, πού τού χρησιμοποιε γιά ν' άνοίγη κούφωμα, κάτω άπ' τόν τοίχο πού κρεμόταν τόν φανάρι του και κούταζε τόν μεγάλο δοξά.

Τώρα και τά ματια τού μεγάλου δούκος είχαν συνηθισί στο σκοτιάδι, και, βοηθούμενα κ' από τό άμυδρό φως τού φαναριού, μπορούσαν κ' έβλεπαν γύρω του. Διέκρινε λοιπόν δύο τεράστιες κάσσεσ πλάι στό κούφωμα.

"Ο Ζαχάρ κάθησε σε μία άπ' τίς κάσσεσ αυτές κ' έξακολουθόνσε νά κούταζη σιωπηλός τό μεγάλο δοξά, ο όποιος κυριευμένος από φοιχη, δεν έπαυε νά έπαναλαμβάνη :

— Τι κάνεις εκεί, δυστυχισμένε ;

— Τι κάνεις εκεί, δυστυχισμένε ;

"Ο Ζαχάρ έξακολουθόνσε νά μνη τού άπαντά και σκούπιζε με τό μαντήλι του τό κάλλιδρο μέτωπό του.

— Τι είναι αυτές ή κάσσεσ ; ρώτησε ο Ίβάν.

— Δεν είναι τίποτε, απάντησε τέλος ο Ζαχάρ με μία φωνή τόσο γαλήνια, ώστε ο Ίβάν, γιά πρώτη φορά, φοβήθηκε.

Καθώς βλέπεις, έξακολουθήσε ο Ζαχάρ αυτές ή κάσσεσ μού χρησιμοποιούν γιά νά κάθωμαι.

— Ζαχάρ ! Ζαχάρ ! ρώναξε ο Ίβάν. Κ' έ γ ό π ο ύ ε ι χ α ε μ π ι σ τ ο σ ύ ν η σ ε σ ε ν α ...

"Ηταν παιδιάστια δέβασα τά λόγια του, μά με τέτοια λόγια συγκινεί κανείς συχνά τήν καρδιά τόν μεγάλον έγκληματιών !

"Εξ άλλου τί μπορούσε νά πη ;... "Επρεπε νά τόν σοσιόση... "Ο Ίβάν τού συλλογίζόταν κ' αυτό κ' έσφαιγε μέσα στήν τσέπη του τό ποτάδι του.

— "Εχεις δικιο νά έχης έμπιστοσύνη σε μένα, απάντησε ο Ζαχάρ, γιατί σ' αγαπάω πολύ. Είσαι, χωρίς άλλο, ο μόνος άνθρωπος πού αγαπάω στόν κόσμο...

Τά τελευταία αυτά λόγια τά πρόφερε με τήν ίδια εκείνη φωνή πού έπαυσε σ' όρισμένεσ στιγμές και συγκινόνσε τόσο τό μεγάλο δοξά.

— Τό λές αυτό, ειπε ο Ίβάν, τό λές αυτό τή στιγμή πού έχεις σκοπό ν' ανατινάξης στόν άέρα τά πάντα δώ μέσα με τίς κάσσεσ αυτές τής δυναμίτιδος.

— Ναι, ειπε ο Ζαχάρ. Αυτό όμως θά γίνη όταν έσύ δεν θά βρισκσαι εδώ...

— Τότε μένω !

— Μπορείς νά μείνης άπόψε.

— Άκου, Ζαχάρ... Μένω γιά νά σε καταγγείλω!...

— "Οχι, δεν θά με καταγγείλης!...

— Σού όρκίζομαι ότι αυτό θά γίνη ύστερ' από μία ώρα... Μή δοκιμάσεις νά κάνης τήν παραμωρή κίνηση, γιατί είμαι ύπνλισμένος.

Και ο Ίβάν τράβηξε τό περιστροφικό του.

— Φύλαξε τό περιστροφικό σου, ειπε ο Ζαχάρ, γιατί δεν μπορεί νά σου χρησιμοποιήσε σε τίποτε...

— "Ετσι νομίζεις... Μού φάινεται πώς ίσως έχεις άδικο... Άκου, Ζαχάρ, δεν θέλω νά ξεράσω ότι μού έσωσεσ τή ζωή... Γι' αυτό θά σου δώσω μία καλή συμβουλή γιά νά ξεοφληθω... Φύγε, και φυλάξου!... Γιά ποιόν, δυστυχισμένε, κάνεις τή δουλειά αυτή ;



— Γιά μένα... και για... και για σένα!

Λέγοντας τὰ τελευταία λόγια, ὁ Ζαχαρὶ σηκώθηκε καὶ προσχώρησε πρὸς τὸν μεγάλο δοῦκα. Μέσα στὸ βλέμμα τοῦ δολοφόνου περνοῦσαν τώρα παράδοξες λάμπρες πὺν δὲν ἔδειχναν καθόλου μίσος.

— Γιά μένα; ἔκανε ὁ Ἰβάν κατάληκτος. Καὶ ποιὰ σχέση ἔχω ἐγὼ μὲ σένα, ἀδλίε;
 Ὁ Ζαχαρὶ ξεκρέμασε τότε τὸ φανάρι του καὶ, φωτίζοντας μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό του εἶπε στὸν Ἰβάν:
 — Κὺτταξέ με! Κὺτταξέ με καλά!... Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις;

XX

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΔΥΟ ΚΙΒΩΤΙΑ ΔΥΝΑΜΙΤΙΔΟΣ

Ξαφνιασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ὁ Ἰβάν κάρφωσε τὰ βλέμματά του στὰ βασανισμένα χαρακτηριστικά τοῦ Ζαχαρὶ, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψει τὸ μυστηριώδες του.

Ὅχι μόνον δὲν τὸν ἀναγνώριζε, μὰ δὲν ἀναγνώριζε καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Ζαχαρὶ τὸ πρόσωπο πὺν συνήθιζε νὰ βλέπει κάθε μέρα. Τί εἶχε γίνει τώρα αὐτὴ ἡ παρομένη ὄψη κ' αὐτὰ τὰ μαρμαίνα χαρακτηριστικά πὺν δὲν ἔδειχναν ποτέ τὴν παραμικρὴ συγγένειά καὶ πὺν φραγνόντοσαν νὰ προσκίδουν ἓνα χαρακτηριστὴ ἀδιόφορο σὲ ὅ,τι δὲν εἶχε σχέση μὲ τὰ καθρινόντά του ὡς κωμωδίου τοῦ Τσαφού;

Τὴ σήμανε αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ μεταβολή, αὐτὴ ἡ ἀνοστάτωση στὴν τόσο ἀνεξάρτηστη ὄψη του;... Ποιὰ ἦταν ἡ φυσιογνωμία αὐτὴ πὺν ἔβλεπε τώρα; Ἀπὸ πὺν ἔρχεται; Ἀπὸ ποιὰ ψυχικὴ ἀβύσσο ἀνέβαινε;

Καὶ γιατί ρωτοῦσε τὸν Ἰβάν ἂν τὸν ἀναγνώριζε; Μπροστά σὲ ποιὸν βρισκόταν ὁ Ἰβάν; Ποιὰ σχέσις μπορούσε νὰ ὑπάρχει μεταξύ τοῦ Ἰβάν κ' αὐτοῦ τοῦ κακούρου;

— Τὸν καιρὸ πὺν δὲν ἦρουν ὑπηρετίης, εἶχε ὄλη μου τὴ γενειάδα, εἶπε ὁ Ζαχαρὶ. Ἄν τὴν ἄρνα νὰ φωτισθῇ πάλι, ἴσως μ' ἀναγνωρίζεις... *Μὰ δὲν εἶμαστε βιαιτοί...* Ὁ μ' ἀναγνωρίζεις σὲ λίγο...

— Σὰς ἴβηρα λοιπὸν τὸν καιρὸ πὺν δὲν ἦσατε ὑπηρετίης; ρώτησε ὁ Ἰβάν ἐξαιρετικὰ ταρμαμένος ἀπ' τὰ βλέμματὰ τοῦ Ζαχαρὶ πὺν δὲν τὸν ἄρνανε πειὰ καὶ τὸν κῆτταξαν φλογισμένα.

— Ποτέ, ἀπάντησε. Δὲν με εἶδες ποτέ.

— Τότε πὺς θέλετε νὰ σὰς γνωρίζω;

— Κι' αὐτὸ θὰ τὸ μᾶθης σὲ λίγο...

Τώρα ὁ πρίγκηπ μίλοσε σὲ πᾶλθινικὸν στόν ὑπηρετὴ κ' ὁ ὑπηρετὴ μίλοσε σ' ἐνικό τὸν πρίγκηπ!

Ἦταν πραγματικὴ αὐτὴ ἡ συνομιλία στὸ βάθος ἐνὸς ὑπογείου τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνατοῶν, μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν πὺν τοὺς χωρίζαν δύο κῆτταξη δυναμίτιδος κ' ἡ ἀβύσσοσ πὺν ὑπάρχει μεταξύ ἐνὸς πρίγκηπος κ' ἐνὸς ὑπηρετοῦ...

Κι' ἔφαρνα ὁ μέγας δούξ μὲ φωνὴ γεμάτη συγγένειά, εἶπε:
 — Ὁ μ' ἔχετε ὑποφέρει πολὺ...

Ὁ Ζαχαρὶ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μὰ ὁ Ἰβάν εἶδε δύο δάκρυα, δύο μεγάλα δάκρυα νὰ θολοῦν τὰ μάτια του καὶ νὰ κατεβαίνουν ἀργὰ στὰ μάγουλά του πὺν εἶχαν σκάσει ἄγνωστῶσ δυναμιτιδῶσ.

— Ἐχετε ταξιδεῖνε πολὺ, Ὑψηλότατε!... εἶπε ξερὰ ὁ Ζαχαρὶ. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐχετε διασχίσει τὴ Σιβηρία;

— Ναι, τὴν ἔχω διασχίσει...

— Ἐχετε ἐπισκεφθῇ τὰ κάτεργὰ της.

— Θεέ μου! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Ἰβάν, ὁ ὅποιοσ ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπὸ μιὰ καινούργια συγγένεισ. Ὅχι, κύριε, ὄχι!... Δὲν ἐπισκέφθηκα τὰ κάτεργὰ της...
 — Ἐγὼ, ὕψηλότατε, τὰ ἐπισκέφθηκα κ' εἶμαι σ' αὐτὰ περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι χρόνια!... Ναι, γνώρισα τὸ «Σῆπι τῶν Νεκρῶν», τὴ Σιβηρία!... Εἶσατε ἓνα χαϊδεμένο παιδί, ὕψηλότατε, καὶ τὸ ταξεῖδι της Σιβηρίας θὰ ἦταν φορητευτικό γιὰ σὰς! Μάθετε λοιπὸν, δι εἶνε ἡ χώρα, στὴν ὁποία ὑπάρχουν ὅσιν περισσότερο ἀνθρώπωνι πόνοι... Γνώρισα ἐκεῖ κάτω χιλιάδες ἐπιστυχιμένον ἀνθρώπων, μὰ δὲν γνώρισα οὔτ' ἓνα πὺν διςτυχιμένο ἀπὸ μένα...

Ἐπακολούθησε μιὰ τραγικὴ σιωπὴ κ' ἔπειτα ὁ Ζαχαρὶ ἔξακολούθησε:
 — Ἀκούστε... Ἐγὼ ἐξορίστηκα στὴ Σιβηρία, γιατί εἶχα ἓνα παιδί πὺν τὸ ἀγαποῦσα... καὶ γιατί θέλησα νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ παιδί... Μὰ αὐτὸ μὸ ἦταν ἀπαγορευμένο...
 — Θεέ μου! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ Ἰβάν. Εὐδυσίαρχησού με!...
 — Αὐτός εἶνε, ὕψηλότατε, ὁ μόνος λόγος γιὰ τὸν ὅποιο ἀναγκάστηκα νὰ ἐπισκεφθῶ ἐπὶ εἴκοσι ὀλίγηρα χρόνια τὰ κάτεργὰ της Σιβηρίας... Εἶχα ἓνα παιδί, ἓνα παιδί πὺν τὸ λάτρευνα...
 Ὁ Ἰβάν εἶχε κυριευθῇ τώρα ἀπὸ μιὰ νευρικὴ ταραχὴ. Δὲν μπορούσε γ' ἀνοσίη πειὰ περισσότερο καὶ φώναξε:
 — Ἐλα μὰζύ μου! Ἀκολούθησέ με ἐσὺ πὺν μὴλὰς ἔσαι! Σ' ἐξορκίζω στὸ Θεό, ἀκολούθησέ με! Σὲ διατάζω.
 — Κι' ἐγὼ σὲ ἱτακῶ! ἀπάντησε ὁ Ζαχαρὶ πεθῆρα.
 Ὁ Ἰβάν τότε τὸν παράσσε, τὸν τράβηξε μᾶλλον ἔξω ἀπ' τὸ φρηχτὸ αὐτὸ ὑπόγειο... Πὺν πῆρανε;... Σὲ πὺν φῶσ τὸν ἐπῆρανε;... Σὲ ποιὰ ἀποκάλυψη;...
 Τὸ βέβαιο εἶνε δι εἵπειτ' ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ εἶχαν ἀνέβη κ' οἱ δύο τὴ σκάλια καὶ βρισκόνοτοσαν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Ἰβάν.
 Ἀμέσως ὁ πρίγκηπ ἀναφε τὰ φῶτα... Ἐφραπε νὰ φραγνόντοσαν καθαρὰ τὰ πρόσωπα καὶ ἡ καρδιῶ... Γι' αὐτὸ ὁ Ἰβάν ἔφρασε λαχναισμένος κ' ἀνοιξε ἓνα ἰεύκωμα, στὸ ὅποιο εἶχε συγκεντρώσει ὅλεσ τίς ἀγαπημένεσ εἰκόνησ της νεότητός του καὶ στὸ ὅποιο εἶχε βρεῖ ξαφνικά μιὰ μέρα ἓνα πορτραῖτο πὺν ποτέ δὲν κατόρθωσε νὰ μάθῃ πὺς εἶχε βρεθεῖ ἐκεῖ μέσα.
 Ὄσὸσ τὸ ἄφρασε ἐκεῖ τὸ πορτραῖτο αὐτὸ, χωρὶς λόγο στὴν ἀρχὴ καὶ γιὰ ἓνα ἀνώτερο λόγο κατόπιν: γιατί εἶχε μάθει ἀπὸ τίς ἐκωστρηρέσεισ της Κουλίνγκ καὶ τοῦ δυναστειμένου Σεργιῶν Ἰβάνοβιτς, δι τὸ πορτραῖτο αὐτὸ ἦταν τοῦ πρίγκηπος Ἀσολακῶφ κ' δι τὸ πρίγκηπ Ἀσολακῶφ ἦταν ὁ πατέρας του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰβάν κῆτταζε πὺν τὸ πορτραῖτο τοῦ πρίγκηπος καὶ πὺν τὸν Ζαχαρὶ με ἄγωνία.
 — Τὴ κῆτταξ; τὸν ρώτησε ὁ Ζαχαρὶ.
 Καὶ προσέθεσε μ' ἓνα τρομερὸ χαμόγελο:
 — Δὲν βλέπετε λοιπὸν δι λόγο μῆγεσ φτάνουν γιὰ νὰ κάνουν ἓνα πρόσωπο διαφορετικό, γιὰ νὰ κάνουν ἓναν ἄνθρωπο ἄλλον καὶ νὰ μεταβάλλουν τὸν πὺν μεγαλῶνχο κ' εὐγενικό ἄνδρα σὲ ὑπηρετῆ;... Λίγοι μῆγεσ στὸ «Σῆπι τῶν Νεκρῶν»...
 — Πατέρα μου! φώναζε τότε ὁ μέγας δούξ καὶ σφαγίστηκε μπρὸσ στὰ πόδια τοῦ Ζαχαρὶ.
 — Πατέρας σου; ἐπανάεβε ὁ Ζαχαρὶ, χωρὶς νὰ κηθηῖ ἀπ' τὴ θῆσσι του, χωρὶς νὰ κῆνη μὲ χειρωναμία μπρὸσ στὴν ἀκαταμέρητη ταραχη τοῦ νέου. Κι' ἀπὸ πὺν βλέπετε λοιπὸν πὺς εἶμαι πατέρας σου;
 — Τὸ ξέρω!... Τὸ νοῶσθαι!... Μονάχα ὁ πατέρας μου τράβηξε τίς δυναμιτιδῶσ πὺν μὸς πεοιργάεισ... Εἶσαι ὁ σὶντρωφὸσ τοῦ φραχτοῦ Ἀποστολῆ!... Εἶσαι ὁ πρίγκηπ Ἀσολακῶφ!... Εἶσαι ὁ πατέρας μου!
 — Καὶ πὺς σὺ εἶπε πὺς ὁ πρίγκηπ Ἀσολακῶφ εἶνε ὁ πατέρας σου;
 — Ἡ κόρη τοῦ Ἀποστολῆ ἡ Ἰδία κ' ὁ καλύτερὸσ μου φίλοσ πὺν τὸν ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφὸ κ' ὁ ὅποιοσ, καθὼς ξέρете, πῆθανε τόσο φρηχτὰ.
 — Καὶ τὸν ὅποιο ἐδικιῶθηρες; δὲν εἶν' ἔτσι;
 Ἄ! ὁ τόνος μὲ τὸν ὅποιο προφῆθησαν αὐτὰ τὰ λόγια... Ὁ μ' δὲν ἀπειθυνόταν ἡ τρομερὴ αὐτὴ φρασίη μονάχα σ' ἐκεῖνον πὺν εἶχε λημονήσει μιὰ τέτοια ἐδικιῶση, μὰ καὶ στὸν γιὸ τοῦ Ἀσολακῶφ, ὁ ὅποιοσ εἶχε λημονήσει τὸν Ἀσολακῶφ, ἀφορισμένοσ καθὼς ἦταν στόν ἔρωτά του...
 — Ἐλα, σῆρω! εἶπε ὁ Ζαχαρὶ, τοῦ ὁποιοῦ ἡ φωνὴ δὲν ἔδειχνε κωμικὰ τρομαρῶτητα κ' ὁ ὅποιοσ ἀπειναντιὰσ προσπαθοῦσε νὰ δειχνετα ἀπότμοισ γιὰ νὰ κῆθη ἴσως τὴν ἀπέφρανη συγγένειά του. Ἄν εἶσαι γιὸσ μου, δὲν μὸ ἀρέσει νὰ σὲ βλέτω γονατιστό...
 Ὁ Ἰβάν σηκώθηκε κατὰκλωμοσ καὶ κλωνίζομενοσ, μὴ τομῶντὰσ νὰ κητταξῇ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὅποιοσ τὸν τρώμαζε τώρα.
 — Ἐ, λοιπὸν! ναί, εἶμαι ὁ πατέρας σου! εἶπε ὁ Ζαχαρὶ μὲ φωνὴ βαθεῖα δειχνοτας μὲ τὸ δαχτυλίδιο του στὸ λεύκωμα τὴν εἰκόνα τοῦ πρίγκηπος Ἀσολακῶφ. Κῆτταξε ἐκεῖ!... Στὸ πορτραῖτο τοῦ πρίγκηπος Ἀσολακῶφ, στὸ μέτωπο καὶ κοντὰ στὸν κῆττασο, ὑπάρχει μιὰ γραμμὴ, ἓνα σημάδι... Δὲς τὸ στὴν εἰκόνα, δὲς τὸ καὶ ἐδῶ!...
 (Ἀκολούετ)



ΞΕΝΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ
 (ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΑΪΓΚ)
 Στὴς ἀμάρτιασ τὸ πέρασμα
 καὶ στὴς ψυχῆσ τὸ θρήνο,
 τὰ χέρια ἀπ' τ' ἄστροσ ἀπλόσ.
 (νονασ)
 τὴ θεία μου χάρι δίνω.
 Ἐκεῖ πὺν ἀγάπη ἐλάλησε,
 καμμία ἀμάρτια δὲ μένει,
 κ' ἐκεῖ πὺν ἡ ἀγάπη ἐθῶρηξε
 οὔτε ἡ ψυχὴ πεθαίνει.
 Κι' ἀγάπη πὺν πλανέθηκε
 στὴς γῆσ, τὰ μονοπάτια,
 θά μ' εἶρη, ἀναστῶντας με
 μὲ βακρουμένα μάτια.
 Μετ. Γ. ΑΡΟΣΙΝΗ